

บันทึก

เรื่อง การตีความบทบัญญัติ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐
แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
(กรณีนายฉนวน แสงสว่าง)

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ สร.๐๒๐๓/๒๗๐๑ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายตามที่กรมป่าไม้หรือเกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ อันเนื่องจากข้อเท็จจริงดังนี้

(๑) นายฉนวน แสงสว่าง ได้ยื่นคำร้องต่อกรมศุลกากรขออนุญาตนำไม้ซุงสักจากประเทศพม่า จำนวน ๓,๐๙๕ ท่อน เข้ามาในราชอาณาจักรทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน เจ้าหน้าที่ศุลกากรและพนักงานป่าไม้ได้ร่วมกันตรวจสอบก่อนปฏิบัติตามพิธีการศุลกากร ซึ่งพนักงานป่าไม้เห็นว่า รูปรอยตราประทับที่ไม้หนึ่งท่อนนั้นไม่ตรงกับหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดกับไม้ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ประเทศพม่าออกให้ จึงไม่ให้การรับรอง และไม่ออกใบเบิกทางกำกับให้ตามระเบียบและข้อตกลงที่มีอยู่กับกรมศุลกากร

(๒) ในระหว่างที่มีการตรวจสอบหลักฐานเกี่ยวกับรูปรอยตราประทับที่ไม่ตรงกับหนังสือรับรองดังกล่าวใน (๑) กรมศุลกากรได้รับชำระอากรขาเข้าสำหรับไม้รายนี้ ในการนี้ นายฉนวน แสงสว่าง ได้ขอให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้ออกใบเบิกทางให้ และเมื่อทางเจ้าหน้าที่ป่าไม้ไม่ออกใบเบิกทางให้ นายฉนวน แสงสว่าง จึงได้นำไม้ ๒ ท่อนเคลื่อนที่จากจังหวัดแม่ฮ่องสอนมายังจังหวัดเชียงใหม่ และเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมและดำเนินคดีฐานนำไม้เคลื่อนที่โดยไม่มีใบเบิกทางกำกับ

คดีดังกล่าวถึงที่สุดโดยอธิบดีกรมอัยการมีคำสั่งชี้ขาดไม่ฟ้องโดยมีเหตุผลว่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ คดีนี้ไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องมีใบเบิกทางกำกับ

(๓) หลังจากนั้น นายฉนวน แสงสว่าง ได้ส่งไม้สักรายนี้จำนวนหนึ่งมายังกรุงเทพมหานครเพื่อจะทำการจำหน่ายจ่ายโอนต่อไป ซึ่งปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ด่านป่าไม้กรุงเทพได้อายัดไม้ดังกล่าวจำนวน ๑,๘๔๙ ท่อน ไว้ทำการตรวจสอบ นอกจากนั้น นายฉนวน แสงสว่าง ได้นำไม้สักจำนวน ๒ ท่อนเข้าทำการแปรรูปในโรงงานแปรรูปไม้ที่จังหวัดเชียงใหม่ และถูกเจ้าพนักงานตำรวจทำการจับกุมดำเนินคดี

คดีดังกล่าวถึงที่สุดโดยอธิบดีกรมอัยการมีคำสั่งชี้ขาดไม่ฟ้องโดยมีเหตุผลว่า ไม้สักรายนี้ไม่ใช่ไม้สักในป่าราชอาณาจักรไทย จึงไม่ใช่ไม้หวงห้ามตาม มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ดังนั้น จึงได้รับยกเว้นไม่ต้องขออนุญาตทำการแปรรูปไม้ตามมาตรา ๕๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

กรมป่าไม้จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นว่า

(๑) การนำไม้เคลื่อนที่ในราชอาณาจักรไทย โดยที่ไม้นั้นเป็นไม้ที่นำมาจากต่างประเทศจะต้องมีใบเบิกทางกำกับตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ หรือไม่

(๒) การนำไม้ที่นำมาจากต่างประเทศมาทำการแปรรูปจะต้องขออนุญาตในการแปรรูปตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหา และได้ฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมป่าไม้) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) แล้วเห็นว่า เรื่องที่หารือไปนี้เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จ และได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการพิจารณา และอธิบดีกรมอัยการได้มีคำสั่งไม่ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสอง^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๓ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงเป็นผลให้คดีเสร็จเด็ดขาดตามมาตรา ๑๔๗^๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงมีความเห็นว่าการพิจารณาให้ความเห็นตามที่หารือไปนั้น แม้คณะกรรมการกฤษฎีกาจะมีความเห็นเป็นประการใดก็ไม่เป็นเหตุที่จะส่งผลให้มีการลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงความเห็นและคำสั่งที่เสร็จเด็ดขาดของอธิบดีกรมอัยการเช่นนั้นได้และโดยที่เห็นว่า การที่อธิบดีกรมอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีนี้ก็โดยมีเหตุผลว่าการกระทำของผู้ต้องหาไม่เข้าลักษณะอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เพราะฉะนั้นถ้ากระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีนโยบายในเรื่องนี้เป็นประการใดก็ชอบที่จะพิจารณาแก้ไขปรับปรุงตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องในทางที่เห็นสมควรต่อไป

(ลงชื่อ) ส. โทตระกิตย์

^๑ มาตรา ๑๔๕ ในกรณีที่มิมีคำสั่งไม่ฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสน่ออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าในจังหวัดอื่น ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหาตั้งบัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๔๓

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจในนครหลวงกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น แยกคำสั่งของพนักงานอัยการให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจรองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะอุทธรณ์ฎีกา หรือถอนฟ้องถอนอุทธรณ์และถอนฎีกาโดยอนุโลม

^๒ มาตรา ๑๔๗ เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหา นั้นได้

(นายสมภพ โหตระกิตย์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เมษายน ๒๕๑๗